Ч. 41. Четвер 5 марта (21 лютого) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З делеґаций. — „Fremdenblatt" про язикове питане в Чехії. — З Росиї.

Угорска делеґация відбула вчера засіданє, на котрім стверджено згідність ухвал обох делеґаций, а відтак раджено над внесенєм Летура і Шрафля, ухваленим австрийскою делеґациєю, в справі підвисшення платні офіцирів. На внесенє дел. Околічаниого ухвалено одноголосно таку резолюцию: Угорска делеґация узнає вправді ті важні причини, які руководили австрийскою делеґациєю при ухвалюваню внесеня на підвисшенє платні офіцирів і вояків, однако з огляду, що кредити, потрібні на ту ціль, не суть вставлені до буджету на рік 1908 міністром війни по порозуміню з правительствами обох держав і з огляду на те, що етат міністерства війни вже ухвалено в делеґациях, проте угорска делеґация не може взяти під наради згаданої ухвали делеґациї австрийскої. Дел. Кметь поставив внесенє, аби знести делеґациї, а відпирав внесенє австрийске о задержанє їх, вкінци домагав ся ненарушимости угорских делеґатів в Австриї, а австрийских на Угорщині. На тім засіданє закрито. Budapest. Hirlap доносить, що слідуюча сесия делеґаций відбуде ся при кінци мая. Той плян єсть вже постановленою річию. Сим разом зберуть ся делеґациї в Будапешті. Нема сумніву, що підвисшенє офіцирскої платні буде внесене під наради і користно полагоджене. — Сторонництво християньско-суспільне відбуло вчера конференцию, аби нарадити ся над становищем, яке треба займити супротив тактики Мадярів в справі підвисшення офіцирскої платні. Єсть намір не приймити в третім читаню ухвал делеґаций, коли не буде дана запорука, що слідуюча сесия делеґаций відбуде ся в маю і що внесеня о підвисшеню офіцирскої платні будуть Мадярами признані.

Півурядовий „Fremdenblatt" заповідає нову акцию центрального правительства для полагодження національного питаня, а саме вироблене язикового закона для Чехії. Безпосередний привід до того дав голосний в Чехії случай в Хебі, де німецкий суд в супереч розпорядженям з 1880 р. і довголітній практиці, покликуючи ся на основні закони, відкинув ческе поданє. З того приводу „Fremdenblatt" пише: „Се очивидно не може бути користне для юстициї, коли через наглу зміну довголітної практики вводить ся иншу оспорювану практику. Запобігти сьому на будуче належить не тільки до обовязків, від яких ніяке правительство не може усунути ся, але також до необхідних умов упорядкованого державного житя. Однако правительство хоче не тілько зверхного, але внутрішного супокою, котрий спірних питань не відкладає, але їх розвязує. Треба конче в Чехії замість оспорюваних і противних собі претенсий дійти до сталих, забезпечених основ. А всесторонно признану, річевим інтересам юстициї як також загальній політичній потребі відповідаючу правну основу може дати тілько закон. Тому правительство має намір сотворити такі законні підстави. Се очивидно може вдати ся не серед найгорячійшої боротьби, тілько в стані завішеня оружия, коли партиї перестануть витягати на ново спірне питанє, а також инші чинники публичного житя перестануть по аґітаторски трактувати цілу справу. Та успіх сеї проби законного управильненя буде залежати в першій мірі від того, чи спорячі партиї найдуть волю і відвагу до супокою. Они мусять бути того сьвідомі, що на них в сім випадку паде бодай така сама відповідальність, як на правительство. А правительство найде середну дорогу, коли тілько партиї підійдуть до него на половину дороги". — Очивидно, що від сеї заповіди виробити закон до вироблення, внесеня закона ще дуже далеко. В кождім разі з сего донесеня видно, що бар. Бек думає з близшій чи дальшій будучности

Новочасні розбишаки морскі.

(З німецкого — Генриха Біндера.)

Хтось грубим, крикливим голосом відозвав ся до мене. Було то в морядкім шинку в Ню Йорку. Пусті крики, звуки старого, на пів розбитого фортепяна а до того уличні пісні з горла простакуватих моряків — ото був тодішний мій сьвіт. Самісенький один опинив ся в міліоновім місті і зайшов до того шинку в тій надії, що знайду там якогось чоловіка, котрий мені поможе. Яж хотів лиш роботи, хотів лиш знов наймити ся на корабель.

То був якийсь відражаючий чоловічиско з проникаючими очима, той, що мене зачепив.

— Ну, земляче, що будем робити? Погані тепер часи — що? Ой так, трудно тепер дістати службу на кораблі!

Мене то здивувало, що той якийсь незнакомий розпізнав моє положенє.

Згадував видко мої гадки, бо говорив дальше: Ну, але ти прецї моряк і не маєш тепер служби — що? То по вас, братчики, зараз пізнати. Ви не повинні зараз лоб так в долину спускати — заробити все ще щось можна. Коли бо ви всі не знаєте, як пса за хвіст вхопити. Ходи, я тобі розкажу! Сідай собі от тут і кажи одну дати.

Ми пили й пили — а той чоловічиско розповідав. Розповідав без кінця богато, вже мені з того в голові не лишило ся. Я лиш тілько запримітив, що мені голова ставала все тяжша і тяжша і що мене на конець як би колька колола, так мене щось боліло.

Коли я знов прийшов до себе, виджу, що я десь в якімсь темнім місці, де чути стухлість. Темна ніч довкола мене, воздух нечистий і вохкий. Але я зараз зміркував, що я на воді. Якесь добре мені знане хлюпанє і плюсканє поучило мене, що я на якімсь судні. Але крізь ніяку шпару не доходив хоч би найменший проблеск сьвітла. Якась несамовита, глуха темнота довкола. Я підніс ся і став з цілим напруженєм розглядати ся довкола. Не було чути нічого лиш тихе, одностайне хлюпанє води.

Я встав наконець і пустив ся на помацки до стіни корабля. Аж чую якесь тихе стогнанє і я зараз пізнав, що крім мене єсть ще хтось другий в тім місци. Нараз дало ся почути таки зовсім виразне йойканє з болю — видко якогось другого товариша недолі. Отже я не був сам один. То була для мене перша розрада.

Я заговорив серед темноти, спитав, хто він і де ми.

Якийсь слабий голос відповів. Але сьвідомість, що чоловік не сам один в тім страшнім положеню, додала видко й мому товаришеви сили й відваги, бо єго голос ставав сильнійший і виразнійший.

То був якийсь Ірляндець, та й для него було то загадкою, де ми і як ми сюди дістали ся.

Коли наша розмова стала тепер голоснійша, зачули ми нараз якби якісь нові голоси і показало ся, що крім нас було в тім місци ще трох людий. Всі три були Німці, так само як і я. Поволи нам стало ясно, що нас споїли і пяних занесли на той плюгавий корабель, де ми були. Тут нас держали увязнених.

Причини того і близших обставин мали ми небавком довідати ся.

Може доброї пів години ми кликали, гримали та верещали, аж нараз над нами зробило ся ясно. Отворено глипку і ми могли побачити ясне синє небо, але рівночасно могли ми й придивити ся, де ми. Наш здогад потвердив ся, ми були на споді якогось корабля. Мусїв то бути якийсь старий, лихо будований корабель. Поперечні бальки і шпанти вже були поперегнивали.

Та й перший раз придивили ся ми тепер один другому. Ірляндець був такий рудий, що аж червоний а тамті другі виглядали бліді, вниділі і перепуджені.

Понад стіною з глипкою показало ся поволи якесь лице. Була то широкописка голова мурина з вишкіреними зубами. Рівночасно полило ся на наші голови кілька ведер студеної води. Відтак глипку замкнено і знов настала довкола темна ніч.

Ми розважали довго, чи не могли би ми в якийсь спосіб видобути ся з нашої вязниці, але не знаходили ніякого виходу. Минала година за годиною. У декотрих зачав вже проявляти ся страх розпуки.

Як же ми не накликали ся та не наверещали ся! Ніхто на то не відзивав ся. Чути було, як филї моря хлюпали об стіну корабля

приступити до розвязуваня національного питаня в Австриї після своеї проґрами: крок за кроком, від краю до краю.

З Петербурга наспіла вість про димісию Столипина, а цар мав вже еї приняти, хоч инші вісти сему перечать. Причиною тоі димісиї мала бути обставина, що цар приняв на послуханю президента „союза істинно-руских людей“ Дубровина, що змагае до усуненя думи і знесеня конституциї. Столипина не можна вправді ніяким способом уважати прихильником контистуцийного устрою, однако він бажав би удержати хочби тінь конституциї. Колиж навіть такий Столипин стае ся там неможливим і істинно-русскіе мають таке довіре у корони, то се найкрасший доказ сильноі реакциї, яка тепер взяла там верх. Тим способом настають в Росиї дуже важкі часи.

Правительство росийске вислало до своіх представителів за границею телеґрафічний окружник в справі будови зелізниці на балканьскім півострові. Сказано там, що в ноті віденьского кабінету, котра донесла росийскому кабінетови о проєкті вибудованя зелізниці межи границею Босни а Мітровіцою, зазначено, що розходить ся виключно о ціли господарскі і о заведене сполучень зелізничих на балканьскім півострові. Позаяк росийске правительство звертало завсїгди свою увагу на господарский розвій держав балканьских, длятого есть оно того погляду, що будова зелізниці, котра сполучае з собою поодинокі части балканьского півострова і отвирае ім свобідний приступ до сусїдних мор, причинить ся також і до мирного поступу тих сторін. Правительство росийске не мае на оці ніяких особистих цілий і користий, есть далеким і буде також в будучности далеким від того, щоби старати ся на власну руку о узискане концесий зелїзничих на балканьскім півострові. Правительство росийске готове завсїгди підпирати кождий проект зелїзничий, котрий може вдовлетворити згаданим повисше цілям. Отже позаяк сербске правительство зажадало від росийского підпираня будову лінії від Дунаю до Адрийского моря, длятого росийский амбасадор в Константинополи одержав приказ підперти той проект у Порти. В переконаню, що буде легко скоординувати всілякі входячі в гру інтереси і погодити їх, петербурґский кабінет оцінить з особливою прихильностию також і инші проекти зелїзничі, які би предложили балканьскі держави, і удїлить ім дипльоматичної підпори. Правительство росийске сподїває ся, що держави прилучать ся до тоі точки погляду і не відмовлять своеі підпори крокам, які прийде Росиї поробити в повисших цілях в Константинополи.

Сим обіжником зазначило росийске правительство чей зовсім ясно і рішучо свое становище на балканьскім півострові і поставило в недвозначнім сьвітлї цілу „зелізничу політику“ на Балканї.

а більше нічого. Шум ставав живійший і по тім ми зміркували, що пливемо.

Ми набрали новоі відваги. Тепер, коли ми на широкім мори, то чей отворять се місце, де нас держали. Але години за годинами минали й дальше.

Нам хотіло ся пити, страшенно пити. Остаточно облизували ми вохку стїну корабля так, що нас аж язики боліли. Відтак моі земляки зачали висмоктувати кожду малесеньку калюжу з тоі води, котроі налили на нас з гори. Я остерігав їх, що то морска вода, але ім годі було промовити до розуму. Небавком показали ся наслїдки. Їх зачало печи в горлї і розболів мозок. Один з них став ся таки дійстно жертвою своеї жадоби, своеї нерозваги. Серед темноти не добачили ми нічого. Він сидів зовсім спокійно. Але коли ми пізнїйше вийшли на корабель, побачили ми, що він зійшов з розуму.

Як довго тревала тота мука, не могли ми осудити. В хвилях такого горя чоловік тратить поняте о часї і місци. Після мого обчисленя мусїли минути що найменше два днї, коли наконець глипка отворила ся другий раз. І знов показала ся голова мурина в отворі. Він крикнув до нас, щоби ми були тихо, бо як ні, то потопить нас як котята, а коли ми обіцяли, що будемо зовсім тихо, і просили, щоби він ради Бога змилосердив ся і дав нам хоч капку сьвіжої води, то він спустив драбинку із шнурів.

Ми кинули ся до неї як скажені.

Одно сіпнене — і він витягнув драбинку знов на гору. Рівночасно дав нам знати, що насамперед мае лиш один вилїзти на гору.

Остаточно виліз я яко перший по драбинї на гору.

Там на горі, той мурин, справдешний велит, вхопив мене зараз і втрутив мене туди, де знаходить ся каюта капітана. Я заштотав ся до каюти капітана. Червоне, надуте лице визьвірило ся на мене. На столї лежало якесь письмо. Він показав пальцем на него і уткнув менї перо в руку. Я мав підписати ся.

Я спитав ся, що то все мае значити ся, і крикнув в своїй розпуці до тоі потвори, щоби дав менї води напити ся а то хтось із заду свиснув мене тяжким гарапом по голові. Я зачав бити руками довкола себе а тодї удари і штурканцї посипались мов градом на мене. Капітан як би усьміхаючись вишкірив зуби і показав менї знову на той папір. Я підписав дрожачою рукою.

Аж тодї дали менї спокій і витрутили знову на двір. Кров текла менї з многих ран і я побіг як той, що зрозуму зійшов, на передний конець корабля.

Води, води — то була моя одинока гадка.

В комбізї знайшов я калабаню повну води. Она була жовта і брудна. Як би яке зьвіря присадив ся я до неї і пив і пив. Відтак зробило ся довкола мене темно і я впав на землю.

Коли я знов очуняв, почув ся я якось дивно скріплений на ново. Я оглянув ся довкола себе та й пізнав зараз, що ми на кораблі, котрий вибрав ся на ловлю устриць Цїла будова, улинноване і уряджене показали менї то зараз в першій хвили. На давнїйших їздах розповідали менї нераз старі з сивими бородами товариші про тоті лихої слави судна. Отже я знав, що мене ждало, знав, що знаходжу ся в пеклї на широкім мори і що мене ждуть ще страшні хвилї.

Не довго тревало, як і знову один з моіх товаришів недолї, котрому таке саме стало ся як і менї, прибіг на передний конець корабля. Наконець знайшли ся ми знову всї разом крім того одного, що зійшов був з розуму.

Нараз чуемо, що хтось реве мов зьвір. Я глянув поза себе і пізнав зараз, що то було. Наш пятий товариш бив ся з мурином. Він кусав і бив на всї боки довкола себе а при тім ревів страшенно. В сїй борбі, в котрій божевільність додавала Німцеви страшенноі сили, був би він і переміг мурина, якби в рішаючій хвили не вибіг був капітан з каюти.

Бідачиско дістав з цілоі сили сприхою від винди по голові. Заверещав ще лиш як не своїм голосом а відтак — его вхопили чотири руки — полетів нещасливий з корабля у воду.

Ще якийсь час виділи ми его тїло на воді, а відтак щез нам на віки з очий, ще заким ми могли добре зміркувати, що стало ся.

(Дальше буде).

Новинки.

Львів, дня 4-го марта 1908.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краевий іменував официяліз канцелярийних: Евст. Пржестальского в Коломиї і Антона Костирку в Стрию, старшими офицнялами канцелярийними ad personam в IX кл. ранґи з полишенем їх в дотеперішних місцях службових.

— **Справи особисті.** II. віцепрезидент висшого суду краевого др. Ів. Дилевский виїхав зі Львова і верне за тиждень. — Начальний директор галицких почт і телеґрафів п. Ів. Сеферович вернув з Відня і обняв урядоване.

— **В Стрию** відбуде ся в неділю дня 8 марта с. р. о год. 7 вечером в сали „Народного дому“ урочистий вечер в память 1500-лїтну смерти сьв. Іоанна Златоустого при співучасти Впр. О. Веселого Ч. Вас. В. яко прелегента і „Стрийского Бояна“. Чистий дохід призначений на будову рускої захоронки в Стрию.

— **Проґрама концерту** в память XLVII роковин смерти Тараса Шевченка, що відбуде ся заходом україньских товариств дня 5 с. м. в сали львівскої Фільгармонії: 1) Чайківский: а) Пісня без слів, б) Тропак з опери „Мазепа“, виконае орхестра 15 пп. під управою п. Конопаска. 2) Промова, виголосить проф. Ю. Романчук. 3) Брух: „Гарна Елен“, боєва пісня на хори мужескі, жіночі і мішані в супроводї орхестри, зі солями: сопрановим і баритоновим, відспівае мішаний хор „Львівского Бояна“. (Солїсти: сопран п-на О. Вахнянинівна, баритон п. П. Верест). 4) Лисенко: „Як би менї черевички“. 5) Puccini: Ария з опери „Tosca“, відспівае в супроводї фортепяну панї Ірина Сологубівна. 6) Н. Вахнянин: Терцет з опери „Купало“ на сопран, тенор і бас в супроводї фортепяну, відспівають п-на О. Вахнянинівна, пп. В. Козак і М. Бобанич. 7) а) Б. Вахнянин: „Три дороги“, баритонове сольо в супроводї фортепяну відспівае муж. хор тов-а „Бандурист“, 8) Виявский: Концерт II. op. 22, сольо скрипкове в супроводї орхестри, виконае панї Щедрович-Ганкевичева. 9) Шевченко-Лисенко: „Бють пороги“, кантата на хори мужескі, жіночі і мішані зі солями в супроводї орхестри, відспівая „Львівский Боян“. Солїсти: тенор п. В. Козак, баритон пп. Ю. Жмур і Ю. Юхнович, п. М. Рудавский. — Супровід фортепяновий обняли: панна О. Ясеницка і п. Б. Вахнянин. Дірiгенти: пп. М. Волошин і В. Березовский. — Початок точно о год. 7·30 вечером. — Білети можна набувати вчаснїйше в книгарни тов. ім. Шевченка (ул. Театральна ч. 1), а в день концерту від г. 5 пополудни при касї у Фільгармонії.

— **Загальні збори** тов—а „Краевий Союз ревізийний“ у Львові відбудуть ся дня 25 марта 1908 р. о годині 4 по полудни в льокали Тов—а (Ринок ч. 10, II поверх) з отсим порядком дневним: 1) Відчитане і приняте до відомости протоколу з попередних загальних зборів. 2) Звіт з діяльности за послїдний рік адміністрацийний. 3) Звіт касовий. 4) Означене висоти членьских вкладок союзних стоваришень. 5) Вибір голови тов—а і 12 членів ради. 6) Внесеня. Кожде союзне стоваришене висилае на загальні збори одного відпоручника, який мае виказати ся повновластию на письмі і зложити еї до рук предсїдателя загальних зборів. На загальних зборах мають рішаючий голос лише відпоручники союзних стоваришень. З голосом дорадним можуть брати участь в загальних зборах всї члени союзних стоваришень (§§ 12, 13 статута). До важности рішень загальних зборів вимагае статут присутности найменше одноі третини відпоручників всїх союзних стоваришень. Просить ся всї стоваришеня, щоби вислали своїх відпоручників на загальні збори; коли би стоваришене з яких небудь причин не могло вислати відпоручників з своеї місцевости, належить повновласть переслати особі, замешкалій у Львові, яка би заразом була членом одного з союзних стоваришень. Коли би і се було неможливе, просить ся підписану повновласть переслати Краевому Союзови Ревізийному у Львові, а повновласти сї розберуть між себе прибувші на збори участники. На оборотній сторонї повновласть може стоваришене свої бажаня письменно подати. Відпоручників на загальні збори установляе дирекция (управа). Коли би задля браку комплету збори не могли відбути ся, вину

поноспти будуть виключно занедбуючі ся стоваришшеня.

— **Дрібні вісти.** На будову руского народного театру вібрано в місяци лютім с. р. 1632 К 55 с. На то зложено в кредит. „Союзі“ 1092 К а в місті Львові зібрано 539 К 83 с. — Фальшівника 1 гульденових монет, Чеслава Шведзїцкого зайшлого до Львова з Варшави, віддала вчера поліція в руки карного суду. Шведзїцкий був вже караний за обманьство і крадіж. — Розправу карну, яка вела ся против ватаги розбишаків в Перемишли, відрочено в наслідок ухвали трибуналу до найблизшої каденциї, а то в цїли розслїдженя стану умового обжалованого Чабака. — Ректор віденьскої академії ветеринариї повідомив студентів тоїж академії, що міністер просьвіти прихилив ся до їх жаданя що до права старати ся о титул докторский і що в жовтни с. р. буде видане дотичне розпорядженє.

† **Помер** Кароль Місїньский, радник президиї висшого суду краєвого, помер нині нагло на удар серця.

— **Репертуар руского театру в Бережанах.** Саля „Сокола“. Початок точно 7·30 вечером. Білети продає раньше терговля п. Юзичиньского і п. Гервого, а в день представленя віо 6 вечером каса театру.

Вчетвер, дня 5 марта с. р. „Надія“, славнозвістна драма з житя рибаків в 4 діях Гаєрманса.

В суботу, дня 8 марта с. р. „Продана наречена“, комічна опера в 3 діях Ф. Сметани.

В неділю, дня 8 марта с. р. „Маруся Богуславска“, історична драма зі співами і танцями в 5 діях М. Старицкого.

Ві второк, дня 10 марта с. р. „Ревізор з Петербурга“, комедия в 5 діях М. Гоголя.

В середу, дня 11 марта с. р. „Фавст“, опера в 5 діях в 6 відслонах К. Гунода.

— **Справа загадочного трупа,** знайденого в пивници одного з домів при ул. Краківскій, все ще не вияснена. В кругах поліцийних говорять з цілою рішучостию, що причиною смерти бл. п. Цїсляка став ся хтось третий. Після зізнань родини і знакомих погибшого Цїсляк зовсїм не запивав ся і лиш виїмково коли заходив до шинку. Кельнери із сусїдних шинків оглянувши трупа заявили, що подібного чоловіка не виділи в шинках в неділю. Що стало ся з Цїсляком в тій порі, коли вийшов з льокалю „Згода“, єсть ще доси невиясненою загадкою. Вчера відбула ся судово-лікарска обдукция тїла, але що при тім викрито, доси ще не звістно.

— **Катастрофа осугова в Швайцариї.** З Бріґ в кантоні Валїс доносять: В суботу вечером зсунув ся з гір величезний пороховатий осуг і викликав так страшенно сильне тисненє воздуха, що від єго напору рознесло в місцевости Ґоппенштайн готель підприємства будівельного, котре будує Лечберґский тунель. Готель той був то спочиваючий на камінних фундаментах будинок з дощок з подвійними стінами. Він від страшенного напору воздуха розлетів ся мов тота хатка, що єї діти ставлять з карт. З людий, які були в готели, згинуло на місци 11, між тими двоє дїтий а 12 єсть покалїчених, між тими пять тяжко. Катастрофа стала ся якраз в хвили, коли особи занятї при будові тунелю сидїли в реставрациї готелю при вечери. Між погибшими знаходить ся також лікар Поссі з Женеви, котрий лише що перед трома тижднями оженив ся. Єго жінка жиє; єї лиш скалїчило. Дальше погибли: два інжиніри, один маґазинер, управитель і сім робітників.

Щоби мати хочби слабе понятє про силу пороховатих осугів або лявін, треба знати, що на високих горах буває в декотрих роках часами в зимовій порі теплійше як в долинах під тими горами. В наслідок того сніг на горах зверха топить ся а коли опісля возьме мороз, то він так зверха замерзне, що можна по нім ходити і він не заломить ся. Коли опісля на ту замерзлу і гладку верству снїгу впаде сьвіжий, сухий, то він не може на ній держати ся. Подумаймож собі, що над якоюсь гірскою долиною, довгою на яких 500 метрів, як ось тота, де стала ся катастрофа, підинмають ся в гору стрімкі узбіча, що сягають до тисяч метрів або й більше високо, а на них лежить на ледоватій гладкій підставі пороховата маса снїгу, хочби лиш пересічно на метер грубо, то тота маса снїгу може вже в наслідок своєї власної ваги рушити ся і сунути ся в долину. Иноді досить лиш, щоби десь урвав ся якийсь камінчик і зачав котити ся, або щоби якась птиця скинула де з дерева клаптик снїгу, навіть від вистрілу з рушниці або навіть від самого голосного крикненя сухий сніг на гладоньскій похилій площи зачне сунути ся в долину а тоді вже катастрофа готова. Щоби з тих міліонів кубічних метрів сухого снїгу, яка спочиває на стрімких узбічах, рушила ся лиш десята часть і зачала сунути ся яко осуг або лявіна, то вже сотки тисячів кубічних метрів сухого мов порох снїгу зісунуть ся до кількох секунд в долину. При тім настає таке страшенне потрясенє воздуха, такий гук і вихор, що здає ся, мов би цїлі гори валили ся. Вихор, що жене поперед осуга в долину, нищить цїлі ліси, ломлячи грубезні дерева мов би тоненькі патички або вириваючи їх з корінєм а навіть муровані доми змітає мов би соломяні буди. Довго ще по тім, коли осуг перелетить, буває місце катастрофи закрите білою ослоною, що складає ся з тоненьких іголочок снїгу і лиш поволи осїдає.

Місце, де стала ся катастрофа, лежить у висоті 1230 метрів в малій долинцї, через котру перепливає бистриця Льонца. Цїла долинка засїяна рінякамп а по обох боках бистриці лежить сільце Ґоппенштайн, всего 14 нумерів, старих гірских хат з капличкою. Коло сего села будують тепер доїздовий тунель до сімпльоньского тунелю а при тій будові було занятих 400 робітників. Для них то як і для цілого підприємства побудовано тут бюра управи будови, почту, готель отворений перед двома місяцями, касарню для жандармериї і кілька инших поменших будинків. Люди з Ґоппенштайн остерігали, щоби там не ставлено будинків, бо то небезпечне місце; старі люди приповідали, що там були колись красні полонини, але осуги їх знищили. Інжиніри однак того не слухали і так стала ся катастрофа, в послїдних століттях найбільша, яка була в швайцарских горах від осугів. Надходячий осуг зачули діти підприємця готелю, Ґзеля, котрі підчас вечері впали до реставрациї з криком: Лявіна! Лявіна! В тій же хвили страшенний вихор захитав цїлим будинком, високим на два поверхи і розніс єго. Др. Боссі, літ 28, хотів ратувати свою жінку і обняв єї руками; єго убило на місци а жінку лиш покалїчило. Американець Мервальд і маґазинер Ернст, як лікарі кажуть, подушили ся а крім того поломило їм ще ноги і руки та щоки. Прочі трупи були лиш мало або й зовсїм непокалїчені а всї держали руки над головами, як би ними заслонювали ся.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ

дня 4 марта:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця .	11·30	до	11·50
Жито . .	10·30	до	10·50
Овес . .	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний .	6·70	до	7·20
Ячмінь броварний .	7·50	до	8·—
Ріпак . .	—·—	до	—·—
Льнянка . .	—·—	до	—·—
Горох до вареня .	8·50	до	10·—
Вика . .	6·50	до	6·80
Бобик . .	6·60	до	6·80
Гречка . .	—·—	до	—·—
Кукурудза нова .	8·20	до	8·40
Хміль за 56 кільо .	—·—	до	—·—
Конюшина червона .	80·—	до	95·—
Конюшина біла .	35·—	до	50·—
Конюшина шведска .	80·—	до	95·—
Тимотка . .	30·—	до	35·—

Телеґрами.

Броди 3 марта. Палата торговельна вибрала послом на сойм дра Станислава Ріттля.

Відень 3 марта. Міністерство торговлї доручило недавно властям політичним в цїли переведеня експертизи проект закона о управильненю недїльного спочинку в товариствах консумцийних.

Берно 4 марта. Рада союзна заключила умову з Росиєю в справі взаїмного видаваня осіб, котрі допускають ся надужитя материялів вибухових.

Париж 4 марта. Доносять з Мадриду: Гостина австро угорской ескадри і подорож короля Альфонса до Барцельони викликали в іспаньскій праси здивованє. В виду того треба зазначити, що гостина ескадри єсть сповненєм бажань короля, котрий бажає повитати на іспаньских водах воєнні кораблї держави, з котрої династиєю вяжуть єго тїсні родинні звязи. Гостина та єсть природним актом куртоазиї. Теперішне же положенє в Барцельонї не має свого жерела в настрою населеня. Візиту короля не треба уважати за акт нерозважний а радше треба припускати, що зробить она конець алярмуючим чуткам.

Париж 4 марта. З Барцельони доносять що розліплено там плякат заповідаючий замах.

Петербург 4 марта. На адресу московскої шляхти відповів цар відручним письмом що слїдує: Дякую за чувства любови і преданности. Єсьм переконаний, що московска шляхта, вірна преданию своїх предків, тепер як здавен давна позістане щиро менї преданна і доложить всїх своїх сил, щоби виконати мої порученя в цїли відновленя і скріпленя нашої великої Росиї.

Чікаґо 4 марта. Застріленого при нападі на шефа поліциї анархіста Шіпінґа розпізнала єго сестра. Показало ся, що був то російский студент, Лазар Аверрбух, котрий перед двома роками втік з Кишинева а недавно прибув до Чікаґо.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).